

Sygn. akt III Ca 1373/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w G. III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Marcin Rak (spr.)

Sędziowie: SO Roman Troll

SO Tomasz Pawlik

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2019 r. w G.

na rozprawie

sprawy z wniosku K. O.

z udziałem D. A.

o ustanowienie drogi koniecznej

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego w G.

z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt I Ns 1963/16

postanawia:

- 1. sprostować w zaskarżonym postanowieniu sygnaturę akt postępowania w ten sposób, że w miejsce błędnej oznaczonej jako I Ns 1936/16 wpisać prawidłową I Ns 1963/16;**
- 2. oddalić apelację;**
- 3. zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki postępowania 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Tomasz Pawlik SSO Marcin Rak SSO Roman Troll

Sygn. akt **III Ca 1373/18**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. O. domagała się ustanowienia na rzecz każdorazowych właścicieli, posiadaczy i użytkowników nieruchomości położonej w K., oznaczonej jako działka (...), objętej księgą wieczystą (...), służebności gruntowej drogi koniecznej obciążającej nieruchomość stanowiącą działkę (...) objętą księgą wieczystą (...). Wnioskodawczyni wywodziła, że jej nieruchomość nie posiada odpowiedniego dojazdu do drogi publicznej umożliwiającego wjazd ciężkich pojazdów dowożących opał i odbierających nieczystości ciekłe.

Uczestniczka postępowania D. A. domagała się oddalenia wniosku i zasądzenia kosztów postępowania. Zarzuciła, że nieruchomość wnioskodawczyni na całej szerokości graniczy z drogą publiczną i dojazd na tą nieruchomość może odbywać się bezpośrednio z tej drogi.

Zaskarżonym postanowieniem z 11 maja 2018 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek i obciążył uczestniczkę bliżej określonymi kosztami postępowania.

Postanowienie to zapadło po dokonaniu następujących ustaleń faktycznych:

Wnioskodawczyni K. O. jest właścicielem działki numer (...), obręb K., położonej w K. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Nieruchomość ta jest zabudowana budynkiem mieszkalnym oraz zabudowaniami gospodarczymi. Dojazd do tej działki odbywa się drogą o nawierzchni gruntowej, składającą się z części działki (...) i działki (...), której właścicielem jest uczestniczka postępowania D. A.. Wjazd na działkę (...) odbywa się przez usytuowaną tam bramę wjazdową o szerokości 4,35 m.

Nieruchomość wnioskodawczyni obejmująca działkę (...) obciążona jest służebnością drogi na rzecz nieruchomości uczestniczki obejmującej działkę (...), a to mocą ugody z 7 czerwca 1965 roku zawartej pomiędzy ówczesnymi właścicielkami tych nieruchomości.

Działka numer (...) posiada bezpośredni dostęp do drogi publicznej tj. od ulicy (...), od strony wschodniej wzdłuż południowo-wschodniej ściany budynku mieszkalnego numer (...). Brama wjazdowa od ulicy (...) została posadowiona około 2004 roku, zgodnie z przepisami prawa, w związku z narastającym konfliktem pomiędzy właścicielami działek (...). Brama ta ma 4,01 m szerokości. Szerokość wjazdu od ściany budynku południowo-wschodniego odcinka ogrodzenia, które pokrywa się z linią granicy działki wynosi około 5,00 m. Szerokość tego wjazdu jest wystarczająca na wjazd samochodem dowożącym opał i służącym do wywozu nieczystości czy też samochodem strażackim. Na trasie wjazdu posadowiona jest stara studnia przykryta włazem studzienkowym, który jest ułożony na równi z istniejącą kostką brukową. Wjazd na działkę z drogi publicznej - ul. (...) posiada obniżony krawężnik do poziomu jezdni co umożliwia swobodny wjazd na przedmiotową działkę. Część wjazdu usytuowana przed bramą wjazdową oraz za bramą wjazdową wyłożona jest kostką brukową. Wjazd na działkę wnioskodawczyni może być wykonywany pod warunkiem usunięcia części zieleni ozdobnej, która zacieśnia i ogranicza szerokość tego wjazdu.

Brama wyposażona jest w mechanizm automatycznego otwierania sterowany bezprzewodowo (tzw. pilotem). Dostęp do drogi publicznej poprzez bramę od strony wschodniej jest odpowiedni i odpowiada warunkom bezpieczeństwa ruchu drogowego. Szerokość ulicy (...) wraz z poboczem umożliwia wykonanie najazdu samochodu ciężarowego, aby wjechać na posesję wnioskodawczyni.

Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy w całości podzielił wnioski opinii biegłych sądowych z zakresu geodezji oraz do spraw bezpieczeństwa ruchu drogowego. Jednocześnie nie dał wiary sprzecznymi z tymi opiniami zeznaniom świadków. Oddalając wniosek o dowód z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego zmierzającego do dokonania przez biegłego oględzin przy otwartej bramie zawężającej według wnioskodawczyni szerokość wjazdu, Sąd Rejonowy miał na względzie, że biegły opracowując opinię miał na względzie, iż utrudnieniem przy manewrowaniu pojazdem jest szerokość bramy, a także umieszczenie w jej pobliżu dużego betonowego bloczka, a w związku z tymi ograniczeniami wskazał, iż wjazd na posesję jest możliwy, jednak wymaga wjeżdżania tyłem i manewrowania.

Mając na względzie te ustalenia Sąd Rejonowy odwołał się do regulacji art. 145 k.c. i art. 285 i nast. k.c. Wywiódł, że przesłanką ustanowienia służebności drogi koniecznej, jest brak odpowiedniego dostępu nieruchomości do drogi publicznej lub do należących do tej nieruchomości budynków gospodarskich. Wskazał, że roszczenie o ustanowienie służebności drogi koniecznej przysługuje zarówno w braku dostępu do drogi publicznej jak też w przypadku, gdy istniejący dostęp jest „nieodpowiedni”.

W tym aspekcie ocenił, że nieruchomość wnioskodawczyni, położona w K. przy ulicy (...), posiada bezpośredni dostęp do drogi publicznej, tj. poprzez bramę od ulicy (...) wzdłuż południowo-wschodniej ściany budynku mieszkalnego.

Brama została wykonana zgodnie z przepisami prawa, a jej szerokość bramy wjazdowej mieści się w stosownych normach. Za niezasadne uznał obawy wnioskodawczyni dotyczące braku możliwości komunikacji przez tą pojazdami o większych gabarytach, skoro przeczyły temu wyniki postępowania dowodowego z których wynikało, że szerokość wjazdu jest wystarczająca na wjazd samochodem dowożącym opał i służącym do wywozu nieczystości czy też samochodem strażackim. Konieczne jest jednak usunięcie części zagospodarowania, które zacieśnia i ogranicza szerokość tego wjazdu, a w szczególności klombów z tujami oraz zieleni ozdobnej posadzonej wzdłuż południowo-wschodniego odcinka ogrodu. Szerokość ulicy (...) wraz z poboczem umożliwia przy tym wykonanie najazdu samochodu ciężarowego.

W ocenie Sądu Rejonowego, dostęp nieruchomości wnioskodawczyni do drogi publicznej jest zatem odpowiedni i w pełni swobodny, zważywszy na potrzeby tej nieruchomości. Dlatego Sąd Rejonowy uznał żądanie ustanowienia drogi koniecznej za niezasadne.

Jako postawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania powołał

art. 520 § 3 k.p.c., przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 poz. 1800) oraz art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego postanowienia wniosła uczestniczka postępowania zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając naruszenie:

- art. 233§1 k.p.c. przez przekroczenie granic oceny materiału dowodowego polegającą na: nieracjonalnym przyjęciu, że szerokość wjazdu na nieruchomość wnioskodawczyni od ul. (...) od strony wschodniej jest wystarczająca dla potrzeb nieruchomości, w tym wjazdu pojazdu ciężarowego; pominięciu istotnych okoliczności w sprawie a to: szkód górniczych, ograniczeń szerokości bramy wynikających z granicy działki, lokalizacji studni z XIX wieku i jej stanu technicznego; sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zeznań wnioskodawczyni i świadków gdy znajdują one potwierdzenie w realiach codziennego korzystania z nieruchomości;

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 236 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego zawartego we wniosku inicjującym postępowanie o przeprowadzenie dowodu z oględzin nieruchomości i w rezultacie błędne nieskorzystanie z tego środka dowodowego;

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego pomimo złożenia zastrzeżeń do tej opinii;

- art. 145 k.c. i 285 k.c. poprzez odmowę ustanowienia drogi koniecznej gdy bezpośredni wjazd od ul. (...) od strony wschodniej jest niewystarczający dla potrzeb nieruchomości.

Wniosła nadto o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego, dowodu z oględzin nieruchomości oraz zeznań świadka E. F. (ten ostatni na okoliczność odmowy wjazdu na teren nieruchomości wnioskodawczyni celem opróżnienia szamba).

Formułując te zarzuty i wnioski domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia i uwzględnienia wniosku oraz zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Uczestniczka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przesłanki ustanowienia służebności drogi koniecznej wymienione są w art. 145 k.c. Ustanowienie drogi koniecznej następuje zatem w przypadku braku odpowiedniego dostępu do drogi publicznej, po nieruchomościach sąsiednich, z uwzględnieniem potrzeb nieruchomości pozbawionej dostępu oraz z najmniejszym obciążeniem gruntów, przez które droga ma prowadzić. Przeprowadzenie drogi koniecznej powinno uwzględniać interes społeczno – gospodarczy.

W tym aspekcie zasadnym jest przypomnienie, że konsekwentna linia orzecznicza Sądu Najwyższego wskazuje, iż w warunkach gospodarki rynkowej wykładnia art. 145§1 k.c. powinna uwzględniać wpływ rozwoju techniki na ocenę „odpowiedności” dostępu do drogi publicznej oraz możliwości przystosowania go do potrzeb właściciela nieruchomości. Instytucja ta nie może służyć wygodzie właściciela działki władnącej, kosztem ograniczenia prawa właściciela działki obciążonej. Chodzi o odpowiedni, nie zaś o łatwiejszy dostęp do drogi publicznej. Pozwala to uznać, że w sytuacji, w której istniejący dostęp do drogi publicznej jest nieodpowiedni, regułą powinno być przystosowanie go do prawidłowego użytku, chyba że byłoby to niemożliwe lub wymagałoby niewspółmiernych i nieopłacalnych nakładów, co zachodzi zupełnie wyjątkowo. Z drugiej strony, konsekwentnie przyjęć jednak trzeba, że istnienie dostępu nieruchomości do drogi publicznej nie przesądza jeszcze negatywnie o dopuszczalności żądania ustanowienia służebności drogi koniecznej. Dlatego ocenę, czy jest spełniona podstawowa przesłanka ustanowienia służebności, należy opierać na ocenie okoliczności sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 18 września 1998 roku, III CKN 69/97, OSNC 1999/3/55, z 18 marca 2005 roku, III CK 447/04, Lex nr 197623, z 26 maja 2008 roku, V CSK 81/06, Lex 421045, z 21 czerwca 2011 roku, I CSK 646/10, Lex nr 898248).

Ustalenie, czy dostęp jest „odpowiedni”, jest kwestią stanu faktycznego i jego oceny przez sąd. Ocena ta zazwyczaj wymaga wiadomości specjalnych, którymi sąd nie dysponuje. Roszczenie o ustanowienie drogi koniecznej może być uzasadnione dopiero w razie ustalenia, że istniejący dostęp nie może zostać usprawniony i wykorzystany dla celów odpowiednich dla nieruchomości albo że przystosowanie go byłoby sprzeczne z interesem społeczno - gospodarczym. Obecnie wypowiedzane poglądy odchodzą przy tym od wyrażanych uprzednio zasad wykładni art. 145 k.c. i wskazują, że na ocenę odpowiedności dojazdu i możliwości jego urządzenia nie powinna wpływać relacja kosztów urządzenia drogi na nieruchomości władnącej do uszczerbku związanego z potencjalnym obciążeniem nieruchomości służebnej. Ekspozowanie bowiem ścisłej zależności między kosztem urządzenia odpowiedniego dostępu na własnej nieruchomości, a rozmiarem uszczerbku nieruchomości sąsiedniej oznacza w istocie porównywanie dwóch z natury rzeczy nieporównywalnych wielkości. Co najwyżej mogą one stanowić jedną z okoliczności branych pod uwagę przy ocenie zasadności roszczenia przewidzianego w art. 145§1 k.c., ale nie może to przesłaniać zasadniczego waloru, jaki - z punktu widzenia gospodarczego - ma istnienie dostępu do drogi z własnej nieruchomości i nieobciążanie innych nieruchomości, nawet w sytuacji, w której sam tylko koszt wykonania odpowiedniego dostępu, będącego trwałą i korzystną inwestycją, może być stosunkowo wysoki. W efekcie, jeśli nieruchomość przylega do drogi publicznej, tylko w nielicznych i nadzwyczajnych przypadkach dopuszczalne będzie ustanowienie drogi koniecznej przez grunty sąsiednie. Chodzić tu może o sytuacje, gdy na przykład wyjazd z nieruchomości nie może być przystosowany przez właściciela nieruchomości w sposób zapewniający bezpieczeństwo ruchu drogowego. W orzecnictwie i piśmiennictwie wskazuje się również, że obowiązek przeprowadzenia drogi koniecznej z uwzględnieniem interesu społeczno - gospodarczego (art. 145§3 k.c.) oznacza, w miarę możliwości, powinność unikania przeprowadzenia drogi w każdy sposób, który powodowałby konflikty sąsiedzkie i stanowił szczególną uciążliwość dla właściciela nieruchomości obciążonej. Nadto co też istotne, to właściciel potencjalnej nieruchomości władnącej zobowiązany jest do wykazania, że nie może we własnym zakresie usunąć trudności z dostępem do części nieruchomości lub znajdujących się na niej budynków (por. Komentarz do Kodeksu cywilnego pod red. J. Gudowskiego, Tom II, Własność i inne prawa rzeczowe, Wydawnictwo Wolters Kluwer, 2016 roku, tezy 12 i 16 do art. 145, Komentarz do Kodeksu cywilnego pod red. K. Osajdy, Wydawnictwo CH BECK, Wydanie 17, teza 24.1 do art. 145 k.c. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 12 września 1997 r. I CKN 228/97, Lex 1228326, z 6 października 2000 roku, IV CKN 123/00, Lex 52519, z 6 kwietnia 2004 r., I CK 552/03, OSNC 2005/4/70).

Biorąc pod uwagę, te istotne w sprawie założenia, Sąd Okręgowy podzielił istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu prawnego nieruchomości objętych wnioskiem, ich wzajemnego położenia względem siebie, sposobu komunikacji z drogą publiczną oraz zagospodarowania nieruchomości wnioskodawczyni, w tym urządzenia bramy w jej wschodniej części, w granicy z drogą publiczną. Podzielił też Sąd Okręgowy wynikające z opinii biegłych ustalenia, że brama ta została urządzona zgodnie z przepisami prawa, a szerokość słupów, na których zawieszono są skrzydła bramy co do zasady umożliwia wjazd na nieruchomość samochodów ciężarowych w sposób spełniający wymogi bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Zaakcentowania wymagało przy tym, że z okoliczności sprawy wynikało, iż wnioskodawczyni co do zasady realizuje dostęp do drogi publicznej po swojej nieruchomości przez bramę i furtkę posadowione na tejże nieruchomości w niewielkiej odległości od granicy z nieruchomością uczestniczki. Dostęp ten uważa za niewystarczający dla dojazdu samochodów ciężarowych (dowożących opał i odbierających nieczystości ciekłe), który chciałaby realizować tym samym szlakiem, co wymagałoby częściowego zajęcia nieruchomości uczestniczki. Uczestniczka z kolei może – na zasadzie służebności – korzystać ze znajdującej się w opisanym miejscu części nieruchomości wnioskodawczyni, co zresztą czyni. Korzystanie z tego szlaku jest źródłem konfliktu sąsiedzkiego, na gruncie którego między stronami toczyły się spory sądowe.

Sąd Rejonowy uznał, że dostęp do nieruchomości wnioskodawczyni może być w pełnym zakresie realizowany od drugiej strony, przez bramę posadowioną w jej wschodniej części, w granicy z drogą publiczną.

Formułując zarzuty apelacji wnioskodawczyni podnosi, że opinia biegłego z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego nie uwzględnia uwagę tego, iż skrzydła bramy nie otwierają się pod kątem prostym, przez co zawężają szerokość wjazdu na jego dalszym odcinku. Podnosi także, że przejazd ciężkiego samochodu przez bramę może uszkodzić studnię przykrytą metalowym włazem zlicowanym z powierzchnią kostki brukowej, po której odbywa się komunikacja.

Te zarzuty pomijają zupełnie to, że wnioskodawczyni, aby uczynić je istotnymi w sprawie, powinna w pierwszej kolejności sprawie wykazać, że brak jest możliwości dostosowania istniejącego dojazdu poprzez bramę leżącą w granicy działki z drogą publiczną, do wymogów takiego dojazdu, który ona sama uznaje za odpowiedni, względnie, że wymaga to ponadprzeciętnych nakładów lub jest nieuzasadnione z innych racjonalnych przyczyn. Skoro bowiem twierdziła, że światło istniejącej bramy jest zawężane z uwagi na sposób jej otwierania, to przede wszystkim powinna udowodnić, że istnieją usprawiedliwione podstawy dla których nie jest możliwa zmiana tego rozwiązania, na przykład poprzez zmianę aranżacji ogrodzenia (tj. zamontowanie bramy przesuwnej, lub w razie pozostawienia bramy dwuskrzydłowej - zastosowania innych siłowników czy innego rozmieszczenia słupów, na których opierają się skrzydła bramy). To samo dotyczyło przykrytej włazem studni, której właściwości, w połączeniu ze szkodami górniczymi, miały – według twierdzeń wnioskodawczyni – stanowić przeszkodę w przejeździe w jej pobliżu ciężkich samochodów dowożących opał czy odbierających nieczystości ciekłe. Wnioskodawczyni twierdzeń w tym zakresie nie poparła stosownymi wnioskami dowodowymi – w tym przypadku wnioskiem o dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa ogólnego lub drogowego. Niezależnie od tego, koniecznym było też wykazanie, że brak jest możliwości zabezpieczenia studni przed negatywnymi skutkami ruchu ciężkich pojazdów, względnie że zabezpieczenie takie jest nadmiernie utrudnione. W tym natomiast zakresie wnioskodawczyni reprezentowania przez fachowego pełnomocnika nawet nie podnosiła twierdzeń pomimo, że uczestniczka wyraźnie zwracała uwagę na te okoliczności (pismo z 5 lutego 2018 roku k. 145).

Jak nadto wynikało z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy, na podstawie opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego i geodezji, sama szerokość bramy i jej umiejscowienie jest odpowiednie dla wymogów dojazdu odpowiedniego i bezpiecznego, także dla pojazdów dowożących opał, czy odbierających nieczystości. Wymagane jest jednak usunięcie nasadzeń na nieruchomości, kolidujących ze szlakiem wjazdu. Także i w tym zakresie wnioskodawczyni nie wykazała aby było to niemożliwe, czy z innych względów niecelowe. Uwagi te odnieść należy do przykrytej włazem studni, której całkowite ominięcie będzie możliwe po zmianie aranżacji obszaru zielonego (mapa geodety k. 113).

Podnoszone przez wnioskodawczynię twierdzenia co do trudności w manewrowaniu większych pojazdów mogły świadczyć jedynie o tym, że poprzez szlak służebny dojazd mógłby być wygodniejszy, co – jak już wskazano – nie stanowi wystarczającej przesłanki przemawiającej za ustanowieniem drogi, która ze swej istoty ma być „konieczną”, co nie zawsze oznacza „wygodniejszą”. Orzecznictwo wyjaśnia tu, że instytucja służebności nie może służyć wygodzie właściciela nieruchomości władnącej kosztem naruszenia prawa właściciela działki obciążonej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2017 roku, II CSK 476/16, Lex nr 2297387).

Dopiero gdyby wnioskodawczyni wykazała, że nie jest możliwa adaptacja obecnie istniejącego dojazdu przez bramę posadowioną po wschodniej stronie nieruchomości celowym byłoby prowadzenie wnioskowanego w apelacji dalszego postępowania dowodowego celem ustalenia, że obecny sposób komunikacji nieruchomości z drogą publiczną przez sporną bramę jest nieodpowiedni i przemawia za ustanowieniem drogi koniecznej po gruncie uczestniczki.

Przy braku wniosków dowodowych zmierzających do dokonania tych ustaleń nie mogły zostać skutecznie podważone te ustalenia Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy uznał za własne. Zbędnym było też prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego z udziałem biegłego z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego. Miało ono bowiem zmierzać – zważywszy na treść wniosku dowodowego wnioskodawczyni – do ustalenia, że otwarte skrzydła bramy zawężają szerokość wjazdu. Okoliczność ta, zważywszy na opisane już przesłanki ustanowienia służebności drogi koniecznej dla nieruchomości graniczącej z drogą publiczną, nie miała jednak zasadniczego znaczenia w sprawie. Wszak – co po raz kolejny należy podkreślić – wnioskodawczyni nie wykazała, że brak jest możliwości usunięcia tej rzekomej przeszkody.

Z tej samej przyczyny zbędnym było przeprowadzenie wnioskowanego w apelacji dowodu z przesłuchania świadka, który miał odmówić wjazdu na nieruchomość wnioskodawczyni samochodem ciężarowym służącym do odbioru nieczystości ciekłych.

Nie były też konieczne oględziny nieruchomości, skoro sposób zagospodarowania terenu wynikał jednoznacznie z dokumentacji fotograficznej i mapy sporządzonej przez biegłą z zakresu geodezji. Co też istotne art. 626§2 k.p.c. wskazuje na podstawy odstąpienia od dokonania oględzin nieruchomości w postępowaniu o ustanowienie drogi koniecznej i podstawy te w niniejszej sprawie wystąpiły.

Sąd Rejonowy nie naruszył zatem wskazanych w apelacji norm prawa procesowego.

Co do zasady, tranie stwierdził też Sąd Rejonowy, że w sprawie nie spełniły się przesłanki ustanowienia drogi koniecznej dla nieruchomości wnioskodawczyni. Zarzut naruszenia art. 145 k.c. i art. 285 k.c. był więc także chybiony.

Dodać też trzeba, że między zainteresowanymi istnieje konflikt sąsiedzki, którego podłożem są spory prawnorzeczowe. Ustanowienie służebności drogi koniecznej po nieruchomości uczestniczki, dla nieruchomości wnioskodawczyni, która przylega do drogi publicznej było więc i z tej przyczyny niezasadne albowiem niewątpliwie potęgowałoby tenże konflikt. W świetle przesłanek wynikających z art. 145 k.c. w zw. z art. 285 i nast. k.c. podstawa do ustanowienia służebności nie mogła też wynikać tylko z tego faktu, że uczestniczce przysługuje służebność drogi po nieruchomości wnioskodawczyni.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał zaskarżone postanowienie za trafne i apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. po uprzednim sprostowaniu, na podstawie art. 350§3 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. oczywistej omyłki pisarskiej w oznaczeniu sygnatury akt zaskarżonego postanowienia.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 520§3 k.p.c., obciążając nimi wnioskodawczynię wobec sprzeczności interesów.

Zasądzone na rzecz uczestniczki należności obejmowały wynagrodzenie jej pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej ustalonej na podstawie §5 pkt 3 w zw. z §10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku, w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800)

SSO Tomasz Pawlik SSO Marcin Rak SSO Roman Troll